Zoetermeer

NEDERLANDS THRILLER FESTIVAL

Winnaars schrijfwedstrijd 2017

Inhoud

Voorwoord	4
Kaatje	6
De legende van de Balijbosheks	12
Wolvenziel	17
Liv en Midnight	23
Getik uit de kelder	29
Thrillerschrijvers top vijf	34
Longlist	35
Colofon	36

Voorwoord

Vanaf 22 oktober is Zoetermeer weer thrillercity. Voor de negende maal zijn er gedurende een week allerlei spannende activiteiten en ook deze keer behoort de schrijfwedstrijd voor de jeugd tot de vaste programmering. Dat het thrillerfestival steeds meer gaat leven, bleek uit het aantal inzendingen: dat er zoveel verhalen geschreven en opgestuurd zouden worden, konden wij als bestuur van het Nederlands Thrillerfestival alleen maar hopen. Maar dat er zoveel spanning en huiver in al die verhalen zou zitten, dat overtrof onze stoutste verwachtingen!

Bijna ongelooflijk dat er zoveel jonge talenten in Zoetermeer zijn, want alle verhalen waren bijzonder, emotioneel en goed. Ook dit jaar levert deze schrijfwedstrijd een selectie op van de meest huiveringwekkende en griezelige verhalen, waarmee onze jeugdige thrillerschrijvers debuteren in dit boekje, en waarmee het Nederlands Thrillerfestival ook het festivalgeschenk presenteert. Een geschenk dat o.a. zal worden verstrekt aan alle deelnemers en sponsoren van de verschillende evenementen en voorstellingen van dit festival. Voor de jury was het een enorme klus om uit al die mooie verhalen de allerbeste te halen, maar uiteindelijk is die er in geslaagd een top-elf samen te stellen.

Steeds meer (culturele) instellingen in Zoetermeer verlenen hun medewerking aan het festival. De hele week (vanaf 22

oktober) zijn er tal van spannende activiteiten in de stad. Voor een overzicht daarvan kunt u terecht op de website van het Nederlands Thrillerfestival.

Op de eerste zondag (22 oktober) vindt de prijsuitreiking van de schrijfwedstrijd plaats. Wij hopen dat veel medescholieren, vaders, moeders, opa's en oma's aanwezig zullen zijn, want in het Stadstheater is er op die middag nog veel meer spannends te beleven. Lezingen van bekende thrillerschrijvers, een uitgebreide boekenmarkt, activiteiten voor de (jonge) jeugd, de uitreiking van de Gouden Vleermuis enz. enz.

Ik hoop u op die middag te ontmoeten in het Stadstheater!

Ria Oosterop

Voorzitter Nederlands Thrillerfestival

Zoetermeer NEDERLANDS THRILLER FESTIVAL

Kaatje

Sophie Harberink

’t Plankier

Thriller

Het is oktober. Op een normale najaarsavond is het hier heel erg druk met mensen die een ‘rondje Noord Aa’ lopen, fietsen of skeeleren. Maar niet vanavond. Het regent, onweert en het lijkt wel te vriezen. De meeste mensen zitten nu lekker warm en droog in hun huizen bij de kachel. Die paar mensen die je ziet, lopen hier omdat ze hun hondje moeten uitlaten. En zelfs de honden hebben er geen zin in. Ook ik ben één van die ongelukkige mensen. Barry is een grote, donkere boxer. We hebben hem uit het asiel gehaald toen hij acht maanden oud was, hij was weggedaan omdat hij alles sloopte. Ook in ons huis is er veel gesneuveld sinds hij er is…

Ik voel mij verloren en alleen op straat. Boos op mijn vader omdat hij zei dat hij moest overwerken, daarna in de file terecht kwam en zo dus nog niet thuis was. Ja ja, mooie smoes, dacht ik, om Barry niet te hoeven uitlaten! Dat doe je je dochter toch niet aan! Aan de andere kant, ik ben ook al 11, volgend jaar ga ik al naar de middelbare school. En ik ben in het gezelschap van mijn stoere Barry. Als iemand verkeerd naar mij kijkt, gaat Barry er wel tussen staan. Daar ben ik van overtuigd.

En op datzelfde moment blijft Barry stokstijf staan, zijn nekharen overeind. De haren op mijn armen volgen het voorbeeld van Barry's nekharen. Koude rillingen gaan dwars door mijn lijf en ik hoor een fluisterende stem mijn naam roepen. Sophie, Sophie, Sophieeeehieee. Ik keek links en rechts om mij heen, voor en achter mij, maar ik kon niet zien wie mijn naam riep. Het lijkt wel een klein kinderstemmetje. Eerst dacht ik dat ik het verkeerd had gehoord, maar de reactie van Barry was ook niet normaal voor hem. Ik twijfelde, zou ik nog doorlopen, of teruggaan naar huis? Ik voelde mij toch niet fijn en besloot naar huis te lopen. Het fluisterstemmetje van net zweeg en toen ik thuis was, leek het alsof ik het alweer vergeten was.

De volgende avond moest ik weer alleen Barry uitlaten. Ik was het blijkbaar toch niet helemaal vergeten, want ik was op mijn hoede. Het was nog steeds slecht weer, dus weinig mensen op straat. Langzaam liep ik naar dezelfde plek waar ik gisteren mijn naam had horen fluisteren. Het leek wel dat hoe dichter ik bij de plek kwam waar ik gisteren mijn naam hoorde roepen, hoe harder het begon te waaien. Het leek wel een tornado, want toen ik op de plek van gisteren was, was het windstil, net als in het oog van de storm. En daar was het weer…..Soophieeee, Sooooophieeeeee. Barry

hoorde het blijkbaar ook, want hij blafte en gromde dat het een lieve lust was.

Verschrikt keek ik om mij heen en opeens zag ik het. Het leek wel of er een klein wolkje boven mij zweefde. Maar dat wolkje had een lief klein gezichtje. Het was het gezichtje van een meisje, ik schatte zo'n jaar of 8, donker haar, bruine en vriendelijke oogjes. Ze lachte naar mij en ik kon niet anders dan ook naar haar lachen. Aan de ene kant was ik bang, wie is zij en waarom zweeft zij boven mij, maar aan de andere kant was ik ook heel nieuwsgierig. Ik vroeg me af of ik met haar zou kunnen praten. Ik ging het gewoon proberen. 'Hallo, meisje' zei ik zacht. 'Wie ben jij?' Achteraf moet het een heel raar gezicht zijn geweest voor de andere mensen op straat, een meisje met een hond dat naar boven praat. 'Hallo Sophie, ik ben Kaatje. Ik ben morgen jarig. Wil je weten hoe oud ik word?' Het duurde even voordat ik in de gaten had dat Kaatje van mij een antwoord verwacht te. 'Ehhh, ja graag', stamelde ik. 'Ik word morgen 139 jaar.' 'Wát….139 jaar?' 'Ja, 139, dat zit zo. Ik ben op mijn 10e jaar doodgegaan aan cholera. Dat is een ziekte die nu niet meer voorkomt, maar in mijn tijd wisten ze nog niet veel van allerlei ziektes. Heel veel mensen in mijn buurt toen zijn hieraan doodgegaan. Ook mijn vader en moeder. Normaal

gesproken worden dode mensen begraven, maar ik was zo dom om heel ziek het bos in te gaan, om voor het eten te zorgen. En uiteindelijk ben ik daar doodgegaan. En dat is deze plek, hier stond vroeger een bos', vertelde Kaatje. 'Dan snap ik nog steeds niet waarom jij hier nu boven mij hangt en jouw ouders bijvoorbeeld niet', vroeg ik door.'Ik ben nooit begraven, ik lig hier wel onder de stenen, maar dat is omdat ze een weg boven op mij hebben gebouwd, die weg waar jij nu op staat. Tot het moment dat ik echt door iemand word begraven, moet ik blijven zweven tussen hemel en aarde. Maar ik ben het ook wel zat om altijd maar alleen mijn verjaardag te moeten vieren. Zou jij morgen willen terugkomen om met mij mijn verjaardag te vieren?' Ondanks dat het nog steeds een beetje vreemd was om met een geest een verjaardag te vieren, leek het mij ook een heel spannend idee, dus ik zei ja.

Onderweg naar huis bedacht ik dat het eigenlijk heel zielig was dat Kaatje geen rust zou vinden tot het moment dat ze door iemand zou worden begraven. Daar moest ik dan maar voor zorgen! Ik liep terug, wrikte een straatsteen los en nam deze mee naar huis. Daar zette ik met een kraspen de datum van 31 oktober 1888 in de steen. Dat zou haar grafsteen worden. De volgende dag ging ik met mijn cadeautje op hetzelfde tijdstip weer naar onze plek en vertelde Kaatje mijn plan. Die vond het een heel goed plan en nog fijner vond ze het dat ze dan ook haar ouders weer zou zien. We namen afscheid van elkaar, waarna ik de steen teruglegde in

de straat. Langzaam verdween Kaatje met een grote grijns op haar gezicht.

Elke keer als ik over die straat loop, kijk ik even naar het grafsteentje en denk aan hoe gelukkig ik Kaatje heb gemaakt.

Juryrapport

Kaatje :
De grote donkere boxer en het winterse weer doen het ergste vermoeden, maar dan is er ineens die lieve stem van boven. Werkelijkheid en fantasie gaan in dit mooi geschreven verhaal naadloos in elkaar over.

Sophie Harberink

JURY BESLUIT

1STE PLAATS

NEDERLANDS THRILLER FESTIVAL

SCHRIJFWEDSTRIJD

De legende van de Balijbosheks

Phoebe Schoonhoven,
Paulusschool

Thriller

Emily is een meisje met rood haar, krullen en blauwe ogen. Ze heeft een hond, Bernard. Het is een labrador en het is haar beste vriend. Op school heeft ze niet zoveel vrienden. Ze is een beetje een eenling. Emily woont thuis bij haar moeder en zus Sophie. Haar vader is er niet meer. Emily woont dicht bij het Balijbos. Dat vindt ze fijn omdat ze daar lekker kan wandelen met haar hond en omdat daar de legende is begonnen waar haar lievelingsjuf, juf Anna, het laatst over heeft gehad in de les. De legende gaat over een heel machtige heks die Mortiana heette. Het schijnt dat deze heks een toverstaf had die zoveel kracht had, dat ze heel Zoetermeer in een keer liet verdwijnen samen met alle mensen die er woonden. Maar vóór ze dat deed terroriseerde ze het hele dorp door mensen te veranderen in padden en ratten en soms zelfs in slijmerige slakken die ze vervolgens opat als ontbijt.

Emily's moeder en zus hebben vaak ruzie; dit komt door de pubertijd, zegt haar moeder. Om aan alle drama's te

ontsnappen gaat Emily vaak met haar hond wandelen in het Balijbos. Denkend aan de legende over heks Mortiana wandelt Emily met Bernard verder dan normaal. Diep in gedachten verzonken gooit Emily Bernard's bal, maar let niet op waar ze loopt. "Boem" onderuit gaat ze. Emily stoot haar hoofd keihard aan een steen. Ze is even buiten bewustzijn. Wanneer ze wakker wordt ziet ze iets opvallends. Iets dat ze nooit eerder zag in het bos. Het lijkt wel een grot. Vol nieuwsgierigheid gaat ze de grot in. Bernard snuffelt wat rond en begint luid te blaffen. Er glinstert iets, wat is dat….? Het is een rood met paarsachtige gloed die weerkaatst tegen de muren. Emily gaat wat dichterbij kijken. Wat ziet ze daar nou weer? Het lijkt wel een toverstaf, maar niet zomaar een toverstaf. Het is de toverstaf uit het verhaal van de legende waar juf Anna het over had. Dat is nog niet alles. Er ligt ook een heel dik boek naast. Een boek met rare tekens op de voorkant. Voorzichtig opende Emily het boek. Vol verbazing staarde ze naar wat ze zag. Het was het boek van Mortiana met al haar gemene spreuken!!!! AAAAHHH, Emily schreeuwde. Skelet, ik zie een skelet. Haastig rende ze de grot uit. Ze kon nog net het boek en de staf meenemen. Hijgend komt ze thuis. Ze haast zich naar boven, ze wil de spullen bestuderen die ze heeft meegenomen. Eerst begon ze een beetje met de staf rond te zwaaien….natuurlijk gebeurt er niks. Ze pakte het boek erbij en las er wat uit. Ze nam Bernard als proefhond en zei de eerste spreuk: "zo kaal als een paal". Emily begon te lachen en Bernard zat er maar wat zielig bij te kijken. Hahaha Bernard, je bent kaal, riep Emily. Emily voelde zichzelf veranderen. Het was alsof ze het leuk vond om gemene dingen te doen. Elke dag ging Emily een stukje verder met de spreuken uit het boek. Op het schoolplein in de pauze zei Eva, een vriendinnetje: "Emily, wat zie jij eruit?

Je lijkt wel een zwerver. Je haar is niet gekamd en je stinkt alsof je je al maanden niet gedoucht hebt.” Dat klopt ook wel, want Emily is de afgelopen weken zó druk bezig geweest met het lezen in het spreukenboek, dat ze er helemaal niet aan gedacht heeft zichzelf te verzorgen. Toch werd Emily zo boos over wat Eva tegen haar zei, dat ze gelijk haar toverstaf tevoorschijn haalde. “We zullen eens zien wie er hier stinkt. Franse kaas, bruine bonen met bier, ik verander jou in een stinkdier. ” Poefff……en ja hoor, Eva was nu een stinkdier. Iedereen schrok. Alle klasgenootjes stonden stijf van angst. Het was doodstil. “HaHaHa, plinke plinke plinker, Eva is een echte stinker,” lachte Emily keihard. De hele school kon meegenieten. “Kom jij maar eens mee jongedame” zei schooldirecteur Pieters. Emily rende zo snel als ze kon naar het Balijbos. Ze ging de grot in waar eeuwen geleden heks Mortiana had geleefd. “Hier hoor ik nu thuis”, zei Emily. Ze had snode plannen om Zoetermeer over te nemen. Het begon met kleine pesterijen. Op maandag liet ze de Dobbeplas overstromen, zodat het hele marktgebied onder water kwam te staan. Op dinsdag zorgde ze ervoor dat de dieren van de kinderboerderijen in Zoetermeer uitbraken en de straat over gingen om mensen aan te vallen. Op woensdag had ze hagelstenen zo groot als tennisballen naar beneden laten vallen. Alle auto’s en huizen gingen kapot. Op donderdag veranderde ze alle wegen en paden in ijs. Zelf ging ze in de bosjes zitten om de mensen die uitgleden op de stoep en de automobilisten die de weg afraakten uit te lachen. Op vrijdag nam ze rustpauze, omdat ze voor het weekend iets

groots gepland had. Het weekend, dáár had Emily zich goed op voorbereid. Ze zou net zo legendarisch worden als de machtige heks Mortiana. Eerst zorgde ze ervoor dat het zo heet werd dat al het bos in Zoetermeer verbrandde. Daarna veranderde ze iedereen in padden. Door de hitte moesten de padden vluchten, maar de Noord Aa was verdampt. Dat was nou juist de bedoeling. Emily gebruikte haar laatste ultieme kwade spreuk en liet ooievaars Zoetermeer invliegen. De ooievaars aten alle padden op. Maar ojee, Emily's moeder en zus en ook Bernard zijn in padden veranderd. De ooievaars hebben hen ook opgegeten. Emily kreeg spijt. Ze begon te huilen en te gillen. "Nee, mama, Sophie, Bernard, wat heb ik gedaan"? "NEEEEEEEEEE".

"Emily…Emily, Emily, word wakker. Gaat het een beetje" zegt haar moeder. "Mam, waar ben ik, jullie leven nog, maar jullie waren padden en de ooievaars hebben jullie opgegeten en….". "Rustig maar meisje" zei mam. "Je ligt in het LangeLand Ziekenhuis". "Je bent gevallen in het Balijbos en hebt heel hard je hoofd gestoten. Zo hard dat je een paar dagen in coma hebt gelegen. Rust maar lekker uit meisje, dan ben je snel weer beter." Een paar dagen later komt juf Anna op bezoek. Ze brengt een cadeautje mee. "Alsjeblieft Emily, hier een cadeau zodat je je niet zult vervelen hier." Snel maakt Emily haar pakje open. Het is het boek over de legende van de machtige heks Mortiana. Emily bedankt de juf, maar is nog te bang om eruit te lezen. Voorlopig zal het boek op de boekenkast liggen. Tot op een dag….

Phoebe Schoonhoven

JURY BESLUIT

2DE PLAATS

NEDERLANDS THRILLER FESTIVAL

SCHRIJFWEDSTRIJD

Wolvenziel

Thijmen Roozenbeek,
de Waterlelie

Thriller

‘Steeds meer mensen in Nederland hebben het virus MOORVE. MOORVE is een virus dat tot nu toe nog niet te genezen is. De ziekenhuizen raken vol en er moet steeds meer geld besteed worden aan onderzoek. De mensen die het virus hebben doen rare dingen zoals rauw vlees eten, grommen naar andere mensen en op handen en voeten lopen. Opmerkelijk is dat mensen die het hebben ook scherpere tanden krijgen. Vanmiddag is ook de aanvoerder van het Nederlands elftal, Arjen Robben, getroffen door de ziekte, zijn zoon Luka zei dat hij een man zag die witte rook uit Arjen zoog. Dit was het journaal van woensdag 10 oktober.’

De moeder van Seline zette de tv uit. ‘Zo, naar bed, het is negen uur.’ ’Maar over drie dagen word ik dertien, dan mag ik nu toch wel iets later naar bed? En straks komt een nieuwe aflevering van The Walking Dead’ zeurde Seline. Seline’s moeder werd boos, heel boos. Het leek wel alsof er een bom ontplofte. ‘Hoe vaak heb ik je al moeten zeggen dat je dat niet mag kijken Seline Broekhoven!!’ Seline

antwoordde: ‘Maar Mathijs kijkt het ook.’ ‘Dat kan mij niks schelen!’ schreeuwde haar moeder. Seline stampte boos naar boven.

Samen met Mathijs liep Seline de school uit. ‘Die juf Annabel is echt streng, ik heb nog liever meester Rob, maar die heeft ook dat stomme virus,’ zei Mathijs nors. ‘Zullen we anders aan Job en Ollie vragen of ze mee willen naar het Balijbos, dan kunnen we met zijn vieren oefenen voor de eindmusical,’ stelde Seline voor. ‘Doen we,’ zei Mathijs. Voor het donker thuis zijn, had haar moeder gezegd. Ze wilde net naar huis gaan toen Mathijs zei dat het schemerig was, nog niet donker. Ollie vond het verdacht dat haar moeder (die normaal altijd heel ongerust was) nog niet had gebeld. Uiteindelijk hadden ze besloten allemaal naar huis te gaan. ‘Mam, pap?’ Ze hoorden haar niet. Het regende hard. Seline gooide haar tas neer onder de kapstok en deed haar vieze schoenen uit. Ik had nooit in dat vieze gras van de Balij moeten spelen, dacht ze. Ze liep naar de keuken en zag haar ouders op handen en voeten rauw vlees eten en ze hadden scherpere tanden dan normaal… Van boven hoorde ze behang scheuren, haar broertje!! ‘Yaniek, Yaniekje!!’ riep ze. Ze zag haar broertje snel van de trap af kruipen, hij ontblootte zijn tanden, vlijmscherp. Haar ouders hoorden haar roepen en ontblootten ook hun tanden. Seline rende gillend weg, naar de overburen om hulp te halen. Ze hoorde een afgrijselijke gil uit het huis van de overburen

komen. Ze keek door het raam en zag een man, een man met handen zo wit en rimpelig als een oude vrouw, nagels zo lang als pennen en het allerergst, tanden scherper dan een vleesmes. De man, die meer op een monster leek, boog zich over de buurvrouw heen, deed zijn griezelige handen naar voren en zoog de ziel uit het lichaam van de buurvrouw. Ze werd hetzelfde als haar ouders. De man draaide zijn hoofd om en zijn witte gezicht werd zichtbaar, hij focuste zich nu op Seline……ze rende weg.

Het was vroeg in de ochtend en schemerig, Seline zag helemaal niks. Ik heb een idee, dacht ze. Ze wilde Job, Mathijs en Ollie opbellen om te kijken of zij dat virus ook hadden. Ze wist dat het een slecht idee was maar toch deed ze het. Het is het proberen waard, dacht ze. Eerst belde ze haar beste vriend, Mathijs. Hij nam op, yes!!! 'Hallo Mathijs, ben jij dat echt?' 'Ja, hebben jouw ouders ook dat virus?', vroeg Mathijs treurig. Seline zuchtte diep en antwoordde: 'Ja, en Yaniekje ook.'
Het was even stil aan de telefoon. Tot Mathijs zei: 'Ik heb een plan, als we allebei naar school gaan, dan zien we elkaar daar en dan kunnen we wat van ons beltegoed overhouden voor later.' Seline dacht even na. Ze wist nog niet eens waar ze nu was en welke richting ze op moest om naar school te komen. 'Oké, dan zie ik je vanmiddag op het schoolplein.' Seline wilde Job en Ollie bellen. 'Shit', haar beltegoed was op. Ze ging op zoek naar het schoolplein.
Het meisje liep langzaam naar hem toe, 'Hallo, is daar iemand!!' riep ze. Zij is de uitverkorene, zij is op vrijdag 13

oktober jarig, ik moet haar ziel opzuigen en ik krijg mijn eigen lichaam terug, haar ziel zal in dit vreselijke monster zitten, dacht de ziel van het monster. Dan zal ik mijn eigen lichaam terugkrijgen en ik word de leider van een nieuw volk, het wolvenvolk.

Het was middag, de schemer was opgetrokken en Seline kon de school al zien en zag Mathijs tegen de muur aan zitten, ze rende er opgewonden naartoe.

'Mathijs!!' Hij sprong overeind en omarmde Seline, ze kreeg een warm gevoel en bloosde. 'Ik had nooit gedacht dat ik je nog terug zou zien, ik dacht dat jij ook MOORVE had' zei Mathijs huilend. Seline was verbaasd, ze had Mathijs nog nooit huilend gezien. 'Ik heb jou ook gemist Mathijs.' 'Heb jij nog iets gehoord van Job?'snikte Mathijs. 'Nee, helaas niet, en jij, nog iets van Ollie?' Mathijs vertelde dat hij langs Ollie's huis was gereden en dat zij ook al een 'weerwolf' is. 'Hoezo een weerwolf?', vroeg Seline. 'Nou, wat ze op het nieuws niet zeiden is dat de mensen die MOORVE hebben haren op hun rug krijgen en krom worden.'
Seline en Mathijs zitten in de school, het rook er muf, ze zitten onder het zweet en hijgen. Er kwam een 'weerwolf' achter ze aan en toen zijn ze de school in gerend. Nadat ze een beetje waren bijgekomen vroeg Seline 'Maar Mathijs, mijn ouders hadden helemaal geen haren op hun rug.' 'Mensen die het virus hebben, krijgen ook niet meteen

haren op hun rug, dat moet nog aangroeien. ‘Seline, ik moet je wat vertellen, ik ben verliefd op je.’ Mathijs bloosde. Seline, die ook bloosde zei ‘ik ook op jou!’
Ze hoorden een deur kraken, een grommend geluid, ze keken elkaar aan en zetten het op een rennen. Ze wilden door het raam van groep 4 springen maar Mathijs bleef haken met zijn voet. Seline wilde helpen maar het was te laat, de wolf sleurde hem mee.
Seline vond een fiets op straat en fietste langs winkelcentrum Rokkeveen naar de watertoren. Ze gooide de fiets neer en rukte aan de deur van de watertoren. Hij ging niet open, ze probeerde en probeerde maar het lukte niet. Het werd mistig en opeens drong het tot haar door dat dit haar verjaardag was, vrijdag 13 oktober. Ze zag iemand staan, in de mist. ‘Hallo, is daar iemand?’, riep ze. Ze liep naar de gestalte toe, hij rook naar dood en verderf. Seline wilde weglopen maar haar benen bleven staan. Toen zag ze wie het was, eigenlijk wát het was: De zielenzuiger, het monster, ze kon zich niet bewegen, het monster boog zijn griezelige handen over haar heen en…….

Juryrapport

Wolvenziel:
Vrijdag de 13e, dan weet je het wel.....Hoe het Moorve virus ook toeslaat bij Seline en Mathijs. Twee moedige, jonge mensen, een beetje verliefd, maar voor hoe lang? Opgelucht ademhalen is er niet bij.....

Thijmen Roozenbeek

JURY BESLUIT

3DE PLAATS

NEDERLANDS THRILLER FESTIVAL

SCHRIJFWEDSTRIJD

Liv en Midnight

Sari-Fay Marijs,
Paulusschool

Thriller

Liv is aan het tekenen, ze tekent zomaar ineens een grote draak die levensecht lijkt.
Het leek alsof het beest zo uit de tekening kon stappen en wegvliegen.
Opeens is het donker. Liv kon niks meer zien, het voelde alsof ze opeens viel van ver uit de lucht door de wolken en keihard richting de grond “AAAAAAAHHHH” gilde ze het uit. Met een harde klap kwam haar val heel plotseling ten einde. Ze krabbelde overeind en keek, maar ze vloog nog steeds! Ze keek om zich heen en naar beneden en merkte iets raars, ze zat op iets dat vloog. Toen ze nog eens goed keek schrok ze zich rot: grote duistere vleugels, schubben, hoorns, scherpe tanden.... ze zat op een soort draak! Eigenlijk wel heel bizar; dit was precies zoals ze had getekend!
In haar hoofd, tijdens het tekenen, had ze al bedacht dat ze haar draak Midnight wilde noemen, dus dat deed ze nu ook maar en hoopte dat het een vriendelijke draak zou zijn.
Met een ruk vloog de draak in een rare bocht ineens de andere kant op en dook met een vrije val naar de grond. Liv vond het doodeng, het ging steil naar beneden en ze zat aan niets vast. Gelukkig hield ze zich vast aan een soort uitstekend hard stuk schub van de draak. Toen het beest op de grond kwam stuiterde Liv van de rug van het beest af en kwam op de grond terecht.

Ze zag helemaal niets, het voelde alsof ze ergens binnen was, maar het was pikkedonker.
Heel zachtjes probeerde ze op te staan Ze wilde niet dat iets of iemand haar zou horen.

Stapje voor stapje liep ze zomaar een kant op. Tot ze een muur voelde die ze met haar hand kon volgen. Naast haar hoorde ze een zucht, het leek alsof de draak in slaap gevallen was!
Stapje voor stapje schuifelde ze naar voren, tot ze ineens een vaag licht in de verte zag: een uitgang!
Maar op het moment dat ze er bijna was, voelde ze een warme adem in haar nek!
Van schrik sprong ze bijna een meter de lucht in. Heel zachtjes draaide ze zich om en keek recht in de knalgroene ogen van een enorme draak. Hij was minstens vijf verdiepingen hoog, zijn schubben waren glanzend zwart met een groene gloed, zijn tanden waren zo groot als boomstammen. Liv durfde geen beweging te maken. De draak rook aan haar en heel voorzichtig stak ze haar hand uit. Het leek wel of hij haar een soort kopje wilde geven, zoals een kat dat kan doen.
Na een hele lange tijd durfde ze weer te bewegen en ze legde haar hand zachtjes tussen de enorme neusgaten. Midnight deed zijn ogen even dicht, alsof hij het heerlijk vond.
Heel stoer draaide Liv zich om en begon voorzichtig naar het licht te lopen. Midnight volgde haar. Hij bekeek iedere stap die ze zette.
Toen ze eenmaal uit het donker stapten, bleken ze in een soort dichtbegroeid bos te staan. Ondanks dat het er iets

lichter was, kon Liv nog steeds niet goed zien. Het was nacht. Ze keek achterom en zag dat Midnight van bomen en takken een soort hut had gemaakt.
Ze kon bijna niets zien, maar toch voelde de plek waar ze stonden een beetje vertrouwd. Het leek of ze hier eerder was geweest.
Uiteindelijk besloot ze toch maar te gaan lopen, hier blijven staan had ook geen zin.
Het werd iets lichter, een grote vo lle maan hielp een beetje. Hier en daar zag ze wat plekjes die ze herkende, maar ze kon nog steeds niet echt plaatsen waar ze nu was. Liv bedacht dat als ze zou blijven lopen, ze uiteindelijk wel ergens uit zou komen. Midnight bleef haar volgen. Het leek wel of hij haar wilde beschermen... maar tegen wat?
Ze liep langs een bordje, waarop een paard stond afgebeeld.... Oh wacht, zou het? Hier had ze afgelopen week nog een buitenrit gemaakt, toch? Ja, nu zag ze het; ze liep in het Balijbos! Alleen zag alles er nu anders uit.... Het leek ook wel of er een andere sfeer hing.
Na een hele poos lopen voelde ze ineens een rilling over haar rug lopen.... Het leek of er iets of iemand haar bekeek. Ze keek om zich heen, maar zag helemaal niets. Maar wat nu? Midnight was weg! Liv probeerde zachtjes zijn naam te roepen, maar ze kreeg steeds meer kippenvel...
Ze liep op een heuveltje af en kon niet goed zien wat daarachter was. Het bos werd steeds dichter, ze moest zich soms tussen de struiken en bomen door wringen.
De rillingen liepen nu de hele tijd over haar rug. Waarom voelde het nou ineens zo benauwd hier? Ze was inmiddels het ruiterpad, waar ze over had gelopen, ook weer kwijt. Verdwalen in een stikdonker bos... hoe had dit kunnen gebeuren?

Bovenop het heuveltje bleef ze staan, misschien kon ze nu zien welke kant ze op moest lopen. Maar helaas, ze zag alleen maar bomen en nergens een lichtje te bekennen... Heel zachtjes begon Liv een beetje te huilen. Ze wilde dat ze weer lekker op haar kamertje aan het tekenen was! Ze ging op een omgevallen boom zitten. Misschien kwam Midnight nog wel terug.

Ze kriebelde aan haar enkel, het leek alsof er een hapje uit werd genomen... AUW!

Oh nee, alsjeblieft... spinnen! Liv was nergens bang voor, behalve voor spinnen... Door een gat onder de boomstam waar ze op zat, kwamen er ineens wel duizenden spinnen aan rennen. Grote, kleine, met haar, zonder haar.... ze gilde het uit!

Liv begon te rennen zo hard als ze kon. Tot ze ineens vol in een gigantisch web liep en vast zat. Ze kon geen kant meer op. Ze brulde zo hard als ze kon. Midnight kon niet ver weg zijn, toch? Ze hoopte maar dat ze, in de korte tijd samen, een band met hem had kunnen krijgen.

En ja, ze voelde ineens een hele harde wind. De spinnen waaiden alle kanten op. Ze moest zichzelf nu zelfs vasthouden aan het web om niet achter ze aan te vliegen. Met zijn enorme vleugels 'blies' Midnight alle spinnen zo ver van haar weg, dat zij de kans kreeg om zich uit het web te bevrijden en te vluchten! Wauw, wat was Liv bang. Maar waar moest ze nu naartoe??? Midnight was inmiddels naast haar geland en hij duwde haar met zijn neus naar voren... moest ze die kant op? Of bracht hij haar terug naar zijn hut? Na weer een eeuwigheid lopen, met Midnight op haar

hielen, zag ze eindelijk echt licht!!! Een huisje! Liv begon nog harder te lopen...
Een deur met een deurklopper, geen bel. Ze wist niet eens dat er hier, in het Balijbos, zulke huisjes stonden..... Ze klopt aan en heel langzaam ging de deur open...
Liv haar ogen werden zo groot als schotels... wat ze zag deed het bloed in haar aderen stollen....
Komt Liv ooit weer thuis???

Juryrapport

Liv en Midnight:
Het sprookjesachtige Balijbos blijft inspireren. Sari-Fay's verhaal prikkelt de zintuigen. Veel fantasie en met vaart geschreven. Waar een tekening over een draak allemaal toe kan leiden.....

EERVOLLE VERMELDING

Sari-Fay Marijs

Getik uit de kelder

Pien Markus,
Annie M.G. Schmidtschool

Het is 12:00 uur, Maud de Bruijn zit bij wiskunde. Op het ONC. Ze haat wiskunde. Ze vraagt aan de leraar of ze naar de wc mag. Dat mag en Maud slentert er op haar gemakje naartoe. Als ze daar is hoort ze een raar geluid. Wat is dat voor een geluid? Dan weet ze het, HET IS HET GETIK VAN EEN TYPEMACHINE. Ze weet al meteen waar 't vandaan komt. Uit de kantine! Daar staat altijd een hele oude typemachine, dat zei de mentor nog: 'Jongens en meisjes in de kantine staat een typemachine, daar mogen jullie NOOIT VAN JE LEVEN aankomen.' Toch nam Maud even een kijkje in de kantine. Het was pikkedonker, ze kreeg rillingen over haar hele lijf. Ze was best een beetje bang. Ze wreef met haar hand over de oude typemachine en keek wat er op het blaadje stond, in oude letters geschreven: Als je nu niet weggaat kom ik je vannacht halen. Gr. Freddy. PS. De mentor staat achter je. Maud draaide zich om en daar stond de mentor. Met een boos gezicht: 'Hoi Maud, ik had toch gezegd niet aankomen. Dus Maud, kom maar mee naar mijn kantoor.' Een paar minuten later zaten ze in het kantoor van de directeur, die ook niet blij was. Nu ze daar zo zat dacht ze dat het moeilijk waar kon zijn. Toen ze klaar was, was het pauze. Ze ging met haar vriendin naar de kantine. Ze hadden eten gehaald en Maud zei dat ze even naar de wc moest. Tóch

even stiekem bij de typemachine kijken. Ze zag dat er een nieuw blaadje inzat waarop geschreven stond: Ik had toch gezegd dat je weg moest blijven…nou…daar ben je weer. Gr. Freddy. PS. Je vriendin staat achter je. Maud draaide zich om en zag haar vriendin staan. Ze zei: ‘Je ging naar de wc, ik snap niet wat je daar doet.’ Maud wees haar vriendin het getypte blaadje aan: ‘Kijk dan zelf, er staat al wat op geschreven.’ ‘Ik zie helemaal niets, je loopt gewoon te dromen’ zei haar vriendin lachend. ‘Nou dan geloof je het lekker niet.’ Maud liep huilend weg. Toen ze thuis was dacht ze nog aan dat ene moment dat ze de typemachine hoorde typen.

Die nacht had Maud nauwelijks geslapen, ze kon dat moment niet uit haar gedachten krijgen. Om 12:00 uur had ze pauze en ging ze wéér kijken met haar vriendin. ’Ik zie echt helemaal niks staan, Maud. Misschien moeten we hem gewoon mee naar huis nemen en daar kijken wat hij doet’. Maud pakte de typemachine en rende zo hard ze kon, ze zag dat de mentor achter haar aan rende. ‘Ik krijg je nog wel Maud.’ Toen ze uiteindelijk thuis waren met de typemachine, had Maud hem in haar kamer gezet. Ze had er eerst een nieuw blaadje ingedaan om te zien of die nog wat deed. Diezelfde nacht om 12:00 uur hoorde ze dat de hamertjes weer in beweging kwamen. Ze ging rechtop in bed zitten en keek om zich heen of er iemand in haar kamer was. Ze zag alleen haar slapende vriendin. Ze keek op het nieuwe blaadje,

er stond: Waarom heb jij mij mee naar huis genomen? Ik ga wraak op je nemen; als je mij nu niet terugzet in de kantine ga ik maatregelen nemen! Maud pakte de typemachine op, liep naar haar fiets en ging naar school. Ze zette haar fiets in de fietsenstalling, liep de school binnen en het eerste wat ze hoorde was het gelach van een clown. Ze rilde maar liep 'gewoon' verder, zette de typemachine terug op zijn plaats, maar ….het was te laat. Degene van de berichten had al wraak genomen. Maud draaide zich om en op 2 centimeter afstand stond de lachende clown. Opnieuw kreeg ze de rillingen over haar hele lichaam. Ze draaide zich om en rende keihard weg. De clown rende haar achterna. Maud was buiten adem. Ze pakte haar fiets en ging zo hard ze kon weer naar huis. Daar aangekomen vloog ze naar haar kamer, kroop onder de dekens en viel gek genoeg in slaap. De volgende ochtend liep ze naar de badkamer. Ze stond voor de spiegel en borstelde haar haar. Wat zag ze in de spiegel? De clown van vannacht!!! Ze brulde het uit. De clown schrok en vluchtte de trap af. Maud riep om haar ouders, maar….die waren er niet, ze was alleen. Ze rende de trap af en moedig als ze was pakte ze de clown nog net bij zijn nek. Hij stribbelde tegen en binnen een paar seconden was hij weer los. Maud rende naar de keuken en pakte een mes. De clown kwam de keuken binnengestormd en pakte nu Maud bij haar nek. Gelukkig was ze sneller en stak het mes in zijn keel. De clown leek dood, maar blijkbaar was het geen clown. Het was iemand met een masker op. Ze rukte het masker af. Tot haar grote schrik zag ze Freddy, een robot uit een spel dat ze altijd speelde met haar vriendin. Was ze er maar bij. Dáárom was hij niet dood, het was een robot. Ze rende weg, deed de

deur op slot. Freddy was opgesloten. Ze rende en rende zo ver als ze kon. Ze kwam uit bij de Silverdome. Ze had ondertussen haar ouders gebeld, die stonden daar en ze viel in hun armen. Weer thuis gingen haar ouders eerst naar binnen, Maud was daar te bang voor. Van Freddy geen enkel spoor. Het hele huis was overhoop gehaald. Er lag een briefje: ‘Schrik niet!’ Met een klap kwam hij uit het plafond gesprongen. Ze schrokken zich kapot. Ze renden en renden zo hard ze konden. Helemaal Zoetermeer uit en nóg verder. Vanaf die dag heeft niemand de familie de Bruijn ooit nog gezien….

Juryrapport

Getik uit de kelder:
Een schijnbaar normaal meisje, een ogenschijnlijk normale school.....maar niks is minder waar. Maud's nieuwsgierigheid nekt haar. Ze is moedig maar of ze volgend jaar weer op het ONC zit...? Niemand weet 't.

Pien Markus

EERVOLLE VERMELDING

Thrillerschrijvers top vijf van 2017

1. **Sophie Harberink,** 't Plankier Kaatje. Pag. 6

2. **Phoebe Schoonhoven**, Paulusschool De legende van de Balijbosheks**,** Pag. 12

3. **Thijmen Roozenbeek,** de Waterlelie Wolvenziel, Pag.17

4. **Sari-Fay Marijs**, Paulusschool Liv en Midnight, Pag. 23

5. **Pien Markus,** Annie M.G**.** Schmidtschool Getik uit de kelder**,** Pag. 29

Longlist

In deze bundel is de top vijf van alle spannende verhalen opgenomen. Natuurlijk heeft de jury nog meer toppers gelezen die deze bundel nét niet hebben gehaald (in willekeurige volgorde):

- Nishal Manbodh, ’t Plankier
  'De kelder van het Langeland Ziekenhuis'

- Finn Boele, De Waterlelie
  'Zonder titel'

- Rilana Raghoenandan, Florence Nightingale
  'De geheime ingangen'

- Carmen Bavelaar, Annie M.G. Schmidtschool
  'Het Circus van Ellende'

- Carmen Wubben, Paulusschool
  'Het schilderij'

- Demy Koolmees, 't Plankier
  'Zonder titel'

En natuurlijk ook weer dank aan ALLE kinderen die verhalen hebben geschreven en die niet genoemd zijn.

Blijf schrijven!!

Colofon

Uitgave: Nederlands Thrillerfestival Zoetermeer

Voorzitter: Ria Oosterop

Jury: Monica Hallegraeff
Annemieke van Doorn
Esther Holstege
Een aantal 5-VWO leerlingen
Yvonne Putman

Fotografie: Richard Jetten

Vormgeving: Tekst & Thema Zoetermeer

Drukrealisatie: Tekst & Thema Zoetermeer

Oplage: 750

MEDEMOGEIJK GEMAAKT DOOR:

Rabobank

MAX

Fonds 1818

fluxility

gemeente Zoetermeer

erasmus college
deltion scholengemeenschap zoetermeer

DSW

MKZ metaalbewerking

FLORAVONTUUR PROMOTIE ZOETERMEER

ouwerkerk
OUWERKERK TEKST & ADVIES

SVP SCHOONMAAK

The OLD PAL

VA Van As makelaardij

SCHOLTE VERHUIS GROEP EUROMOVERS
EUROPEAN MOVER NETWORK

atkb
ADVIESBUREAU VOOR BODEM, WATER EN ECOLOGIE

ROTARY INTERNATIONAL

STADSHART ZOETERmeer

DRANKENGROOTHANDEL
Boonkamp B.V.
Meer dan drank alleen!
LEIDEN / AARHEIMERWEG 12 / TEL. (071) 576 30 00 / WWW.BOONKAMP.NL

INTO BUSINESS

SMAAK & Vermaak

SPECTRUM

Bloembinderij De Nobel
uw duurzame bloemist
www.duurzamebloemen.nl